

РЕШЕНИЕ

№ 6342

гр. София, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 29.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5334** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.124, ал.1 ЗДСл.

Образувано е на основание постъпила жалба от И. Х. Т. от [населено място], депозирана чрез пълномощника му адв. Ц. М. от САК, с която е оспорил Заповед №726/23.04.2021 г. на Министъра на околната среда и водите, с която на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл и чл.21, ал.1, т.2 ЗЗКИ е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „Служител по сигурността на информацията“ в МОСВ, считано от 27.04.2021 г.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалноправни разпоредби. Твърди се, че посочените в оспорения акт правни основания не съответстват на основанията за прекратяване на служебно правоотношение, както и че в същия не се съдържат част от задължителните реквизити по чл.108 ЗДСл, а именно длъжимите обезщетения. Оспорващият счита за неправилна преценката на органа по назначаването, че липсата на разрешение за достъп до класифицирана информация на длъжностното лице, изпълняващо длъжността служител по сигурността на информацията, в случая е предпоставка за прекратяване на служебното правоотношение по чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл. Излага доводи, че доколкото е възстановен на работа по силата на съдебно решение, ръководителят на организационната единица, Министъра на околната среда и водите, е следвало да подаде искане до ДАНС за започване на процедура по проучването му. В тази връзка намира, че мотивите на ответника в оспорената заповед, че той е

трябвало да подаде заедно с молбата си за възстановяване на длъжността и документите си за проучване не отговарят на ЗЗКИ. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата и в представени писмани бележки се иска отмяна на оспорения акт. Претендират се разноси по приложен списък в размер на 600 лева заплатено адвокатско възнаграждение.

Ответникът, Министъра на околната среда и водите, чрез пълномощниците си гл. юрисконсулт Т. Т. и гл. юрисконсулт М. К. в съдебно заседание и в представени писмени бележки оспорват жалбата като неоснователна. Считат процесната заповед за законосъобразна, доколкото към датата на възстановяване на оспорвания на работа – 23.04.2021 г., същият не е отговарял на специфичните изисквания за заемане на длъжността, предвидени в чл.21, ал.1, т.2 ЗЗКИ, доколкото няма валидно разрешение за достъп до класифицирана информация и към заявлението си за възстановяване на работа не е приложил нито молба за извършване на проучване по ЗЗКИ, нито писмено съгласие, съгласно чл.43, ал.2 ЗЗКИ, което води до невъзможност да изпълнява служебните си задължения, свързани единствено и само с осъществяване на дейност по защита на класифицирана информация. Предвид това и доколкото в ЗА и в ЗДСл не съществува разпоредба, съгласно която в такава ситуация органа по назначаването да предложи на лицето друга подходяща длъжност, считат, че законосъобразно е прекратено служебното му правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган преписка.

Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От представените по делото доказателства е видно, че на 19.04.2021 г. И. Х. Т. е депозирал до Министъра на околната среда и водите заявление, с което е заявил желание служебното му правоотношение с МОСВ да бъде възстановено. Към заявлението е приложил съдебно решение №4486/08.04.2021 г., постановено по адм. д. №71/2021 г. на ВАС. Видно от приложеното такова по делото, със същото е отменена Заповед №687/29.06.2016 г. на Министъра на околната среда и водите, с която на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл е било прекратено служебното му правоотношение за длъжността „Служител по сигурността на информацията“ поради наличие на обективна невъзможност на държавния служител да изпълнява служебните си задължения – отнето с Акт №11/21.05.2016 г. от ДКСИ на основание чл.59, ал.1, т.2, вр. чл.9, т.9 ЗЗКИ разрешение №5061/06.08.2015 г., издадено на Т. за достъп до класифицирана информация до ниво „секретно“.

С писмо от 21.04.2021 г. Гл. секретар на МОСВ е изискал информация от Председателя на ДКСИ дали към този момент И. Х. Т. притежава валидно разрешение за достъп до класифицирана информация. С писмо, постъпило в МОСВ на 22.04.2021 г. Председателя на ДКСИ е отговорил, че към този момент лицето не притежава валидно разрешение за достъп до класифицирана информация, издадено от ДКСИ.

Със Заповед №725/23.04.2021 г. на основание чл.122, ал.1 ЗДСл във връзка с влязлото в сила съдебно решение и подаденото от лицето заявление Министъра на околната среда и водите е възстановил И. Х. Т. на длъжността „Служител по сигурността на информацията“, която длъжност служителят е заемал преди издаване на отменената

заповед, считано от датата на връчване на заповедта. Видно от отразеното на същата, заповедта е получена от служителя на 27.04.2021 г.

С оспорената в настоящото производство Заповед №726/23.04.2021 г. Министъра на околната среда и водите е прекратил служебното му правоотношение на длъжността „Служител по сигурността на информацията“ на основание чл.107, ал.1, т.5 и чл.21, ал.1, т.2 ЗЗКИ и писмо от Председателя на ДКСИ от 22.04.2021 г. Като причини за това е посочил, че към момента на издаване на заповедта Т. не притежава валидно разрешение за достъп до класифицирана информация, издадено от ДКСИ, което е необходимо за да може да изпълнява служебните си задължения съобразно целта на длъжността и е изискване на заемане на същата от разпоредбата на чл.21, ал.1, т.2 ЗЗКИ. Липсата на разрешение за достъп до класифицирана информация е юридически факт, препятстващ изпълнението на служебните задължения от страна на служителя, като невъзможността за работа със секретни материали, явяваща се основна част от функциите, предвидени за заемане на длъжността, поставя служителя в обективна невъзможност да осъществява възложените му служебни задачи и функции. Прието е, че това е предпоставка за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл, тъй като е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения. Тази заповед също е връчена на служителя на 27.04.2021 г.

От ответника по делото е представено писмото от Председателя на ДКСИ от 28.06.2016 г., с което на Министъра на околната среда и водите е изпратен актът, с който е отнето разрешението за достъп до класифицирана информация на И. Х. Т., както и самия акт, който е от 21.06.2016 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, от лице с правен интерес от обжалването, в качеството му на адресат на акта, с който се засягат негови права и в законоустановения в разпоредбата на чл.149, ал.1 АПК 14-дневен срок за обжалване Видно от отразеното върху оспорената заповед, същата е получена на 27.04.2021 г., а жалбата е подадена на 11.05.2020 г., с оглед на което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира и за ОСНОВАТЕЛНА. Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспореният в настоящото производство административен акт - заповед за прекратяване на служебно правоотношение, е издаден от компетентен административен орган – Министъра на околната среда и водите, съгласно чл. 108 ЗДСл, вр. чл.42, ал.5 от Закона за администрацията.

Съдът намира, че относно формата на акта не е допуснато съществено нарушение, което да е самостоятелно основание за отмяната ѝ. Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа реквизитите, предвидени в нормата на чл.108, ал.1 от специалния закон ЗДСл. Вярно е твърдението на жалбоподателя, че така, като е посочено правното основание за прекратяване на служебното правоотношение на чл.107, ал.1, т.5, същото се тълкува като относимо към ЗЗКИ, тъй като изрично не е посочено, че

тази разпоредба е от ЗДСл. Доколкото в мотивите на заповедта обаче е посочено, че тази разпоредба е от ЗДСл, съдът приема, че този пропуск не е от категорията на съществентите, тъй като не е ограничил правото на защита на служителя. Видно от изложеното в жалбата, същият е разбрал на кое правно основание и от кой нормативен акт е прекратено служебното му правоотношение и именно в тази връзка е организиран защитата си. Не представлява съществено нарушение, противно на доводите в жалбата, липсата на посочване в оспорения акт на дължимите обезщетения. Дали на служителя се дължат обезщетения и ако се дължат, в какъв размер са те, са факти, неотнормими към прекратяването на служебното правоотношение, какъвто е настоящият спор. Предвид това и доколкото в оспорваната заповед са посочени фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения, съдът приема, че от формална страна е изпълнено законовото изискване за съдържание на акта.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена при допуснати съществени процесуални нарушения и при неправилно приложение на материалния закон.

Безспорно се установи, че разрешението за достъп до класифицирана информация на жалбоподателя е било отнето с необжалваем към момента на издаването му акт от 21.06.2016 г. Именно този факт е бил основание за предходно прекратяване на служебното му правоотношение, което е отменено с влязло в сила решение, въз основа на което и в срока по чл.122 ЗДСл същият е депозирал заявление за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност на 19.04.2021 г. Въз основа на заявлението органът е извършил проверка и е установил, че заявителят няма валидно разрешение за достъп до класифицирана информация, но е издал заповед за възстановяването му на длъжността „Служител по сигурността на информацията“, за заемането на която специален закон - чл.21, ал.1, т.2 ЗЗКИ изисква притежаването на валидно такова. Следователно към датата на издаване на заповедта по чл.122, ал.1 ЗДСл оспорващият не е притежавал разрешение за достъп до класифицирана информация. Съгласно [чл. 122, ал. 1 от ЗДСл](#) при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда, държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. В случая Т. е спазил тези условия и е издадена заповед за възстановяването му на заеманата преди незаконното уволнение длъжност. Отмяната на предходната заповед за уволнение има за последица възстановяването на служителя на заеманата преди уволнението длъжност (арг. от [чл. 122, ал. 1 от ЗДСл](#)), като за органа по назначаването възниква задължението да осигури на възстановения служител възможност да изпълнява служебните си функции. По делото е установено, че служителят се е явил в администрацията на МОСВ в рамките на двуседмичния срок по [чл. 122, ал. 1 от ЗДСл](#), считано от влизане в сила на решението и е подал заявление за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, с което е завършен фактическият състав на цитираната норма за възстановяване на държавна служба. В тези случаи не е налице нормативно предписано поведение на органа по назначението, което да го обвързва с издаване на нарочен административен акт или с извършване на определено действие, но волята му да изпълни съдебното решение следва да бъде демонстрирана по подходящ начин - с действия, с които се осъществява фактическо допускане на работа. Съдът намира, че в случая такива е следвало да са освен посочване на работно място, определяне на индивидуална

месечна заплата, поставяне на служебни задачи, също така и предприемане на необходимите действия за издаване на разрешение за достъп до класифицирана информация. Съдът намира, че именно органа по назначаването, на когото е било известно, че възстановеният на работа служител не притежава изискуемото разрешение е следвало да иницира производство пред компетентния орган за издаване на такова, като уведоми служителя за необходимостта от представяне на съответните изискуеми от него документи в тази насока. Това е така, тъй като какъв вид проучване и за какво ниво на достъп до класифицирана информация следва да е издадено разрешение зависи именно от ръководителя на организационната единица. Затова не може да се възприеме тезата на ответника, че след като не е представил молба за извършване на обикновено проучване, съгласие по чл.46, т.1 ЗЗКИ и писмено съгласие по чл.43, ал.2 ЗЗКИ, заедно с необходимите приложения, посочени в чл.147 ППЗЗСИ, то същият не е имал намерение реално да изпълнява служебните си задължения. Органът по назначаването, с оглед нивото на класифицирана информация, е следвало да уведоми служителя какви документи и за какъв вид проучване са необходими и да ги изиска от служителя, съответно след представянето им да депозира искане за проучване и издаване на разрешение. В случая това не е изпълнено, а служебното правоотношение на И. Т. отново е прекратено. Следователно, въпреки че са изпълнени предпоставките на [чл. 122, ал. 1 от ЗДСл](#), в нарушение на цитирания текст служебното правоотношение със служителя фактически не е възстановено във вида, в който е съществувало преди отмяната на заповедта за уволнение. Тук следва да се посочи, че към датата на възстановяване на длъжността тригодишният срок по чл.59, ал.6 ЗЗКИ, съгласно която разпоредба лице, на което е отнето разрешението за достъп до класифицирана информация, няма право да кандидатства за заемане на длъжност или за изпълнение на конкретна задача, свързани с работа с класифицирана информация, е бил изтекъл. Предвид това съдът приема, че възстановяването е формално. Налице е превратно упражняване на власт, жалбоподателят не е реално възстановен, което означава и неизпълнение на влязлото в сила съдебно решение.

Вместо да предприеме необходимите действия за реално възстановяване на служителя, на същата дата, на която е издадена заповедта за възстановяването му и преди да е връчена е издадена и оспорената в настоящото производство заповед, с която служебното правоотношение е прекратено именно поради липсата на разрешение за достъп до класифицирана информация.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал.1, т.5 от ЗДСл, посочена като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, органът по назначаването прекратява същото без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал.1, т.3. За да е налице обективна невъзможност по смисъла на тази норма, е необходимо да са налице следните кумулативни предпоставки: 1. да е създадена нова фактическа обстановка; 2. тя да води до невъзможност за изпълнение от служителя на задълженията по съответната длъжност; 3. причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в служебното правоотношение. Установените по делото факти сочат, че не са осъществени елементите на фактическия състав на правната норма, на която се е позовал органът по назначаването, за да издаде оспорената заповед. Това е така, защото в

случая не е налице първата от посочените предпоставки, доколкото фактът на липса на разрешение за достъп до класифицирана информация не е нов факт, възникнал след възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, а е факт, съществувал още от датата на отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация – 21.06.2016 г. и е бил основание за предходното прекратяване на служебното правоотношение, отменено по съдебен ред. Освен това причините за тази невъзможност в случая зависят от волята на органа по назначаване, който, както се каза по-горе, не е предприел необходимите действия за получаване на разрешение за достъп до класифицирана информация на възстановения служител. Органът по назначаването е бил длъжен да инициира процедурата по издаването му. Едва след приключване на процедурата по издаване на разрешение, в зависимост от характера на акта, органът по назначаването следва да прецени дали е налице обективна невъзможност служителят да продължи да изпълнява присъщите на длъжността задачи и дейности. Предвид това съдът приема, че ответникът е прекратил служебното правоотношение с жалбоподателя без да е налице промяна в съществуващото фактическо и правно положение, а последното е резултат на неговото бездействие.

Нарушенията на цитираните норми водят до противоречие на оспорената заповед и с целта на закона, тъй като правомощията на органа по назначаването са упражнени с цел заобикаляне на законовите последици от отмяната на незаконосъобразен административен акт и в нарушение на правото на служителя на възстановяване на предишната длъжност.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорването е основателно при наличие на предпоставките по [чл. 146, т.3, т. 4](#) и [т. 5 от АПК](#), поради което оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Основателна при този изход на спора е претенцията на оспорващия за присъждане на разноски. От доказателствата по делото се установява, че същите възлизат на 600 лева заплатен адвокатски хонорар. Ответникът е направил възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за основателно, тъй като не е налице фактическа и правна сложност на делото. Поради това и с оглед обема на извършената работа, дължимото адвокатско възнаграждение следва да бъде редуцирано до минималния размер, установен в чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 500 лева. Тази сума ЮЛ, чийто орган е издал оспорената заповед, а именно Министерство на околната среда и водите, следва да бъде осъдено да заплати на оспорващия.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №726/23.04.2021 г. на Министъра на околната среда и водите, с която на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл и чл.21, ал.1, т.2 ЗЗКИ е

прекратено служебното правоотношение на И. Х. Т. от [населено място] на длъжността „Служител по сигурността на информацията“ в МОСВ, считано от 27.04.2021 г.

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на И. Х. Т. от [населено място] деловодни разноски в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: